

Daf Hayomi Michnayot

Dans un an, vous aurez terminé l'ensemble des traités de la Michna

ג' חשוון

משניות מבווארות **מסכת מעשר שני פרק ב**

ואפילו שנאכל רק על ידי הדחק, אף על פי כן תהיה בה קדשת תרומה. חוץ שירשע שמסורד לזרים, חוץ מחפיהתה. בחזקתן בהם ראשו, ד' תהיה גבול גמולתו. שני שיהי חזק לחץ ראשו בחזקתן, חוץ הלא אומרים, לכל עשרה עשרה, ואין צריך לטול ד' קטנעו בהן, חוץ משותיה. חוץ שורה אותן יטול, חוץ דעל ד' יטול חוץ מקשרין קטל שמא, וגם חוץ קטל מגורו ד' טעם חכר שיעשו שיהיה ברחמי:

כַּרְשִׁינִי מַעֲשֵׂר שָׁנִי, יֵאָכְלוּ צִמְחוֹנִים, וְנִקְנְטִין לִירוּשָׁלַם
וְיֹצְאִין. נִטְמָא, רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר, תִּחְלְקוּ לַעֲסוֹת, וְחֻכְמִים
אוֹמְרִים, יָפְדוּ. וְשֵׁל תְּרוּמָה, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, שׁוֹרִין וְשֹׁפִין
בְּטֶהֱרָה, וּמֵאֲכִילִין בְּטֶמְאָה. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים שׁוֹרִין בְּטֶהֱרָה,
שֹׁפִין וּמֵאֲכִילִין בְּטֶמְאָה. שְׁמַאי אוֹמֵר, יֵאָכְלוּ צְרִידִי. רַבִּי עֲקִיבָא
אוֹמֵר, כָּל מַעֲשִׂיהוֹ בְּטֶמְאָה: הַ מְעוֹת חֲלִין וּמְעוֹת מַעֲשֵׂר שָׁנִי
מִה שְׁלֹטָה, לִקְט לַמַּעֲשֵׂר שָׁנִי עַד שִׁישְׁלֵהוּ, וְהֵשֶׁאֵר
לְחֵלִין. אִם כֵּל וְחֻפּוֹ, לְפָנֵי חֲשׁוֹן. וְהַ חֲלָל, הַמְתַּלָּשְׁטִים,
לַמַּעֲשֵׂר שָׁנִי. וְהַבְּבִילִין, לְפָנֵי חֲשׁוֹן: ז' סָלַע שֶׁל מַעֲשֵׂר שָׁנִי
שֶׁל חֲלִין שׁוֹתֵעֲרָבוֹ, מִבֵּיא בְּסָלַע מְעוֹת וְאוֹמֵר, סָלַע שֶׁל
מַעֲשֵׂר שָׁנִי, בְּכָל מְקוֹם שֶׁהִיא, מִחֲלָלָת עַל הַמְּעוֹת הָאֵלּוּ,
וְיִדְּרֵי אֵת הַיָּהֳף שֶׁבָּהוּ, וּמִחֲלָלָה עֲלֵיהֶּ, מִכְּנִי שְׁאֵמְרוּ, מִחֲלָלִין
סָסָף עַל נִחְשׁוֹת מִדּוּחָק, וְלֹא שִׁתְּקִים כּוֹ, אֲלֹא חֲזוֹן וּמִחֲלָלָם
עַל הַכֶּסֶף: ז' בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, לֹא יַעֲשֶׂה אָדָם אֵת סָלַעֵי
יִדְּרֵי זָהָב, וּבֵית הֵלֵל מִתִּירִין. אֲמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֲנִי עֲשִׂיתִי
לָבוֹן מֵאִילָל לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אֵת כֶּסֶף יִדְּרֵי זָהָב: ט' הַפּוֹרֵט
עַל מְעוֹת מַעֲשֵׂר שָׁנִי, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, כָּל הַסָּלַע מְעוֹת.
בֵּית הֵלֵל אוֹמְרִים, שֶׁקֶל כֶּסֶף וְשֶׁקֶל מְעוֹת, רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר,
אִין מִחֲלָלִין כֶּסֶף וּפְרוֹת עַל הַכֶּסֶף, וְחֻכְמִים מִתִּירִים: ט' הַפּוֹרֵט
סָלַע שֶׁל מַעֲשֵׂר שָׁנִי בִירוּשָׁלַם, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, כָּל
הַסָּלַע מְעוֹת. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, שֶׁקֶל כֶּסֶף וְשֶׁקֶל מְעוֹת.
וְיִדְּנִין לְפָנֵי חֻכְמִים אוֹמְרִים, בְּשִׁלְשָׁה יִדְּנִין כֶּסֶף וְיִדְּרֵי מְעוֹת.
רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, אֲשֶׁרֶף דִּרְסִין כֶּסֶף, וְרַבִּיעִית מְעוֹת. רַבִּי
שִׁלּוֹן אוֹמֵר, אֲרַבְּעָה אֲשֶׁרֶף דִּרְסִין. שְׁמַאי אוֹמֵר, יִיחָדָה בְּחֻנּוֹת
יֵאֵכָל כְּנַגְדָּה: י' מִי שֶׁהִיוּ מִקְצֵת בְּנוֹי טִמְאִין מִקְצֵת טְהוֹרִים,

בשורן בכרשיון צריר שהיה: בטהרה.
 דהיתו בטתיל: דים: בתרומה. דמרת: דים: שניות ופוסלות התרומה, ומאכלין
 לבקמה: בטהרה. דתרומה בטהרה, ואניה ממעשר שני, ובית הלל
 ואומרים, שורין הכרשיון בטהרה רק השירה צריר להיות בטרת דים. אבל
 ודשפין על השמן ומאכליו לבקמה בטמאה, שמאי אומר: אכלו צריר, ביבש.
 דמי: שלא: ואם נקר שהקורן לבקמה בטמא, רבי עקיבא אומר, מכין שארים
 מיתחידים לאדם, כל מעשיהו ואפלו השירה: יכולה לשבת בטמא: (ה) מעות
 חליון ומעות מעשר שני שנתפחו, ונאבדו מקצת המנה שהשארין אין נקר
 למעשה מהן מעשר ואניה חליון, ואם לקט אחד מהן שלשט, ראשון לחן וקר
 ודשפין שני עד שישלים, דמי מעשר שני, ומה שצאבד פיסד מן החליון,
 בתקנה ואומר אם מה שלשטיתו למעשר הרי טוב, ואם לא: יהא המעות של
 המעשר שני שני מחלף על מעות אלו שלשטיתו, ומה שאלקט אחד חליון במקורו,
 ודשפין שני שחלקים סכום המעשר, ומה חליון, אם לא לקט אחד אחד
 רק כלל בשעה שלשט, וחפן, ומה חפניו ונאבד קצת או מתחליון המעות
 חשבון, שאם היה לו בתחלה מאה חליון ומאתים מעשר שני טטל
 ומה שנתאר שני שליש למעשה, ושלש אחד חליון, ומתנה גדולעל אם
 חלק מעשר הרי טוב. ואם לאו יהא מעות מחליון על אלו שבידי (ה) (חטית)
 זה הכלל, המתלקטים, אחד אחד למעשר שני, דאמרין כל מה שלשט
 חלקו מאה מעות מעשר שני, עד שישלים הסכום שהיה למעשר, והתכלים,
 ושאין אפשר למר בכל שני מעשר, ואם אומרים שני מעשר אפי' של
 חשבון: (ו) סעל שני מעשר שני ושל חליון שנתערבו, ורודעו לרודעיו החליון

[illegible]

הכלי, שמדיו אותו ששמוקמו:
פרק ג א לא יאמר אדם להבחין
העל את הפרות האלו
לירושלים לחלק, שחטול שהם חלק
הדתי משקעות לשטון שכן לו חלק
בסתר ההעלאה לירושלים שאסור
לפרוע לפועל מפרות מעשר שני
אבל אומר לו, העלם לירושלים,
שנאכלם ונשתם בירושלים, דהיי
נקמיונו אבל בירושלים שני שאמר
התנא בפ"א מ"א, אבל נשתמינן
זה חלק מתנת חנם וזקא כשמינו
לכלל עמו על שחלקו כדפי' ע"ל:
אין לוקחין תרומה בכס מעשר
שני, אפלו אם מלוקח את כתר (מ"ד)
המזי שהוא ממעט באכילתו, של
המעשר שני, דתרומה אסורה לטבול
יום עד הערב עש, ואו לזרים, ובי
דסבירא ליה דמרת
לכלבאין קדשים ליה פסול, אמר להם
רבי שמעון להקדים, ולמד מכל
דחומר מה אם חלק בזבחי שלמים
דחוק עקר דין מעשר שני שקיחו
מקומו שלמים בפ"א מ"ד, דהיי
(דברים כ"ז ז) וזבחת שלמים ואכלת
ושאת וילקחן שום שני ענינו מעשר
השמיני וזבחת ליה גמול אם חשב
לכלכל חזיו לזמן, וגם יוכלו לבוא
לחיי פסול ונתור אם עבר עניניהם
שני מימי זולתה, וטמא שבשעטתא
ויוצאין ללוקח, לא נקל בתרומה,
שיהא מתר לזמן חזיו במתיה ושל
תרומה לא שייך בה פגול ונתור, ולא
ההטמא קדש מנחה תרומה,
אכנה לו אין משך קדש מה קדש,
האם חלק בזבחי שלמים מפני שחו
השלמים מתרים לזרים רב העשר

ולפנים, קלפנים. מוכן
ללכת אל מעט בארץ, על שישל
הקורא בתורה בדמי מעשר שני,
ושהוא קלה אסור לזרים. לפרק א' למדים מה: (ג) מי שהיו לו מעות מעשר
שני בירושלם ויצר לו, שרצה לקנות בהן דבר שאינו של מכלל, ולחברו
שנמצא בירושלם לו פרות חלין, ויחברו רוצה לקנות עמו טובה שיצאו
המעותות לחלין, אומר לחברו הרי המעות האלו ממשלות על פרותיך, ומצאו לו
אולם פרותיך בקורה. בקדשת מעשר שני, והנה הן בעל המטר ששה
יצרכו במעותי, שיצאו ארץ, ובשן לו לעצמו פרות תבואי ופרות חללל על
למעט מעשר שני מפרת שני דמאי, מכוין שהוא חסד, אלא בדמאי, שהיו
לו מעות מעשר שני מפרת שני דמאי, מכוין שהוא חסד, אלא בדמאי, שהיו
לו מעות מעשר שני מפרת שני דמאי, מכוין שהוא חסד, אלא בדמאי, שהיו

שֶׁל סֵלַע כֶּסֶף וְאוֹמֵר, סֵלַע שֶׁל מַעֲשֹׂר שָׁנִי, בְּכָל מָקוֹם שֶׁהָיָה מִחֻלְלֵת עַל הַמַּעֲשֹׂה הָאֵל, בְּכִידֵי, וּמִנְּאֵץ שֶׁהָיָה לְסִלְעִים הַזֶּה, וְהַמְעוֹת שֶׁל נַחֲשׁ מַעֲשֵׂר שָׁנִי, וּמִנְּאֵץ שֶׁהָיָה לְמַעֲשֵׂר שָׁנִי, מִחֻלְלֵת הָיָה בְּסֵלַע כֶּסֶף וְנִכְשֵׁי הָאֵל שֶׁל נַחֲשֵׁת וְלִכְן צִדִּיק לָחוֹז לַעֲשׂוֹת שָׂאֲדוֹן מִן הַסִּלְעִים הָאֵל, מַעֲשֵׂר שָׁנִי, וְגוֹר מַשְׁנֵי סִלְעִים וְחֻלְלֵת הָיָה שֶׁבָּהּ וּמִחֻלְלֵת, לַמְעוֹת שֶׁל מַעֲשֵׂר שָׁנִי שֶׁלֶּה, חֻזְרוּם הַמְעוֹת הַלְּהוֹת חִלְיוֹ וְגַם הַסֵּלַע הַשָּׁנִי וְהַסֵּלַע הָיָה חֹרֵז לְהוֹיֵת מַעֲשֵׂר שָׁנִי מִפְּנֵי שֶׁאִמְרוּ, חֻבְּמִים מַחֲלִילִין כֶּסֶף שֶׁל נַחֲשֵׁת מִדַּחֵק שִׁפְאִין לֵז בְּרִירָה וְשִׁתְּקִים שֶׁהַמְעוֹת מַעֲשֵׂר שָׁנִי שִׁישְׂאָן כֵּן, אֵלָּא חֹרֵז וּמִחֻלְלֵת עַל הַסֵּלַע, וְלֹא הִמְרִי שִׁתְּקֵה בְּלֹא חִלְיוֹ כְּדִלְעִיל מַבְשֵׁנָה ה', אֲדֻלְמָא אֵלָּא לְשֵׁל בְּלֹא תִמְאִי, דְּקִשְׁשִׁי לֵז הַרְבֵּה וְזִכְר בִּיחֵר (חורט: ז) בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים, לֹא יַעֲשֶׂה אָדָם אֵת סֵלְעֵיו שֶׁל מַעֲשֵׂר שָׁנִי כִּסְף דִּינָר שֶׁנִּי שָׂמָּה כִּדִּי לְהִשָּׁל הַפְּשׁוּי עָלָיו, דְּצִוִּיר שְׁמַאי יִשְׁקֶה אֶתְּחִילִית לִרְגֵז עַד שִׁינֵּי דִי יִשְׁקֶה וְעָלִיתוּ מַעֲלֵמֶלֶת לִרְגֵז, וּבֵית הַלֵּל מַתְרִין, אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, אֲנִי עֲשִׂיתִי חֻלְלֵת לִרְגֵז מִלְּאִיל לְעוֹבֵר וְהוֹשֵׁעַ אֵת הַכֶּסֶף מִמְּעוֹת מַעֲשֵׂר שָׁנִי עַל דִּינָר זָהָב, הָרִי לֵז דַּמְתָּר לְכַתְּחָלָה, אִפְּסֵל אָדָם מַעֲשֵׂר שָׁנִי (מירט) (ח) הַפּוֹרֵט סֵלַע שֶׁל כֶּסֶף מַחֲלֵל נַחֲשֵׁת שֶׁל מַעֲשֵׂר שָׁנִי מִפְּנֵי מִשׁוֹ הַדִּינָר, בֵּית שְׁמַאי אֹמְרִים, מִרְי לְפִרֵּט לֵז הַסֵּלַע מַחֲלֵל, וְאֵין חֹרֵז לְהַשְׁאִיר אֲצֻל מַעוֹת נַחֲשֵׁת, וּבֵית הַלֵּל אֹמְרִים, לֹא יִפְרֵט הַכֵּל אֵלָּא שֶׁל אֲדִינָרִים חֲצִי סֵלַע יִשָּׁק מִסְבֵּב כֶּסֶף, וְשֶׁשֶׁל יִפְלֶה מַעוֹת, נַחֲשֵׁת, דָּאֵם

לְהַשְׁאִיר פְּרוּטוֹת, וְהַשְׁלֵחִינִם יְדֵיהֶם אֶת הַפְּרוּטוֹת, וַיִּסְכַּד מַעֲשֵׂר שָׁנָה, וְחֹסֶן פֶּרֶשׁוֹ בֵּיתָה שְׂמָאִי אֲמוֹן דְּזָקָא בָּכַל עַל מַעוֹת, דִּבְשָׁל שְׁלֵמָה וְהַנֶּעֱשֶׂה דִּינָהּ, וְהַנֶּחֱשֶׁה, וּבֵית הַלֵּל סְבִירָה, דְּמִתָּר גַּם בְּשָׁקֶל כֶּסֶף, וּבִי מֵאִיר אֲמוֹר, אִין מִתְחַלֵּין כֶּסֶף פְּרוּתוֹת עַל הַכֶּסֶף, בִּישׁ לֹא בְּחִצֵּי דִינָר פְּרוּתוֹת וְחִצֵּי דִינָר אִין אִין, וְכִיפְרָם לְפָרְסֵם עַל דִּינָר כֶּסֶף, וְכִמְנָס מִתּוֹרִים בִּישׁ לֹא הַחֲצִי דִינָר פְּרוּת דְּלֹא חֲשִׁיבִי, אָבָל בִּישׁ לֹא בְּדִינָר פְּרוּת דִּינָר אִין, אִפְּסֹל כְּמִנִּים מִוּדִים דְּאִינוּ פֻּרְסֵם בִּיחָד עַל הַכֶּסֶף: (ט) הַפְּרוּט לְזָקָא עַל אֶחָד דִּיתֵיר מִזֵּי מִוּדָה בִּישׁ שְׂמָאִי (מִדֵּי) שֶׁ מַעֲשֵׂר שְׁנֵי בִירוּשָׁלַם, לְפְרוּטוֹת נֶחֱשֶׁת דִּיתֵיר שִׁינָה לֹא מִכְּעֻבֹת קִטְנוֹת לְחֻצְיָא, בֵּית שְׂמָאִי אֲמוֹרִים, מִתָּר לֹא לְפִרְט בְּנִחְשָׁה לֹא חֲסֵלֶה מַעוֹת, וּבֵית הַלֵּל אֲמוֹרִים רַק שֶׁקֶל דִּיהוֹ חֲצִי סֵלַע יִחָּה כֶּסֶף וְשֶׁקֶל מַעוֹת, שָׂאֵם אֵל שִׁינָה בִירוּשָׁלַם עַל שִׁינָהּ הַלֵּל וְשִׁינָהּ עַל רִגְלָהּ וְחֵלֶם חִשְׁוִין שִׁינָהּ, וְאֵם חֻזַּר וְחִלְפִים מִידָּה לִּפְנֵי סֵלַעִים, וְנִמְצָא לְחִנֵּי מִשְׁתַּר פְּעֻמִּים עַל חֲשׁוֹן מַעֲשֵׂר, הַתְּלִמִּיִּם הַדִּינוּ לְפָנֵי כְּמִנִּים שִׁמְעוּן בִּישׁ עֲזָרָה וְשִׁמְעוּן בִּישׁ זִמְנָה וְחֵן הַמַּעֲזֵר אֲמוֹרִים, שְׂחֵלֶה דִּינָרִין כֶּסֶף, שְׂבֻלְעֵל שֶׁ אֲרֻבָּה דִּינָרִים, וְזֶקֶן דִּינָר אֶחָד שְׂחֵלֶה דִּינָרִין יִפְרֹט עַל מַעוֹת, נְחֹשֶׁת, אִין מִקְצֵבֵא אֲמוֹר, שְׂלִישֶׁה דִּינָרִין כֶּסֶף, וְרִבְעִישֶׁה מִן הַדִּינָר הַרְבִּיעִי שְׂחֵלֶה אֶחָד מִטָּו מַעוֹת, וּבִי טְרַפֹּן אֲמוֹר, אֲרֻבָּה אִסְפֵּרִי כֶּסֶף, שְׂחֵלֶה חֲמֵשׁ אִסְפֵּרִי וְדִינָרִי יִחָּה כֶּסֶף, וְגַם ד' חֲסֵרִין עַל חֶלֶק אֶחָד מִכִּי שֶׁנִּיחָה, שְׂמָאִי אֲמוֹר, לֹא יִפְרֹט לֵעָלָּה חֲשֵׁת, חֲשֵׁת וְשִׁכָּה וְכִי לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בֹּא חֲלִין אֵלָּא יִינָחֶה לְשַׁלֵּעַ תַּחֲנוּת אֲצֵל הַחֲתָנִי, וַיֹּאכֵל כִּנְגָדָה וְכִי

מיון מילולי www.mech.gov.il

שנמצאין אצלו, מחללין על פרות האלו, שהם בירושלים, וכן אם היו מעות של מעשר שני בירושלים, ופחות חלין במדינה מחוץ לירושלים והוא בירושלם, אומר הרי המעות האלו שיש לי כגון מחללין על פרות ההם, שהם מחוץ לירושלים. ומחללין מעות מעשר שני בירושלים ובלבד שיעלו הפרות ואיכלו בירושלים.

הַיּוֹרִים שׁוֹתִים, סָלַע זֶה מְחַלֵּל
וְאֵין שׁוֹתִין מִכָּד אֶחָד:
וְכִבְרוּ, הֲעַל אֶת הַפְּרוֹת הָאֵלֹ
אֵם אֹמֵר לוֹ, הָעֵלֶם שְׁנֵאֲכֵלֶם
זֶה לָּזֶה מִתֵּנֶת חֲסֵם: בְּ אֵין
מִפְּנֵי שֶׁהוּא מִמַּעַשׂ בְּאִכְלִיתוֹ,
יִשְׁמְעוּ, מָה אִם הִקֵּל בְּזִבְכִּי
וְנִתְּנוּ וְטָמֵא, לֹא נִקֵּל בְּתַרְוִמָּה.
שְׁלֵמִים מִתְּרִים לְדֹרִים,
רָבִי: מִי שֶׁזִּיָּו לֹא מַעוֹת
וְתוֹת, אֹמֵר לְחִבְרֵי הָרִי הַמַּעוֹת
נִכְאָר זֶה אוֹכֵל פְּרוֹתַי בְּטָהֳרָה,
אֵם יֹאמֵר כֵּן לַעֲם הָאֶרֶץ אֵלֶּי
וְתוֹת בְּמִדְיָתָה, אֹמֵר, הָרִי הַמַּעוֹת
מַעוֹת בִּירוּשָׁלַם וּפְרוֹת בְּמִדְיָתָה,
עַל פְּרוֹת הַחֲסֵם, וּבְכֵלֵד שֶׁעֲלֵנו
לֹא מַעוֹת נִכְכָּתוּ, בִּירוּשָׁלַם:
וְאֵין. רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל
זֶה פְּרוֹת שֶׁלֹּא יִאָּכַל בִּירוּשָׁלַם.
יִם לַגֹּת וְסֵלִי תֹאנִים לַמַּקְצָה,
שֶׁנִּי שֶׁלֹּהֶם וְיֹאכֵל בִּירוּשָׁלַם.
בְּכָל מִקוֹם. רַבִּי שְׁמַאי בֶּן הֵלֵל
נִחְלָקוּ בֵּית שְׁמַאי בֵּית הֵלֵל
עַל פְּרִשְׁתָּה מַעַשֵׁר שֶׁנִּי שֶׁלֹּהֶם
עַל פְּרוֹת שֶׁנִּגְמְרָה מִלֵּאכְתּוֹ,
מַעַשֵׁר שֶׁנִּי שֶׁלֹּהֶם וְיֹאכֵל
עַל פְּרִשְׁתָּה וְיֹאכֵל בְּכָל מִקוֹם. וְהָדְמָא,
הוּא עוֹמֵד בַּפְּנִים וְנוֹטָה לְחוּץ,
נִגְנָד הַחוּמָה וְלִפְנֵים, כְּלָפְנִים.
בְּתֵי הַבָּדִים שֶׁפְּתַחְתִּיהֶם לִפְנֵים
וְעַל וְחִלְלוּ לַפְּנִים, בִּי שְׁמַאי
וְעַל אֹמְרִים, מִכְנָד הַחוּמָה

החומה ולחצו, כלחצו:

נמורה מלאכתך מעברו וירושלים
דבנה שניהם אורמים ישודם מעשר
שני שלחם ויאכל כל בנמוס. דכין שערין לא היו חייבים במעשר
ועל מה נחלקו, על פרות שנקבצו לירושלים אחר שנגמרה מלאכתן,
שבת שמאי אורמים, יחזו מעשר שני שלחם ויאכל בירושלים, ובית
הלל אומרים, פדוה ויאכל כל בנמוס, דכריאי לא חיל מחתום שלא הרמו
כמי שאלו הרמו דמין, או אפלו נאמר דבכל מקום דין קדמה, אבל
קלית מחתום דרבנן וקשלא הרמו לא נקלטו, ודמאי פרות שלא ספק
דמאי שון על שם הארץ, של חוב מעשר שילתו הוא משום ספק
שילתו, נכנס לירושלים ויצא ונקדה שפחאו חזר לירושלים, ואין
צריך להתירו ואפלו לתאם כחא איליאי דריח כחא חזר וטעשו שני